

DOMÁ•CĀ•NĀ•SILĀ• - NEUVĀŠĀ~ITELNĀ% PRO JINĀ%

NedĀle, 19 zĀřĀ- 2010

NeĀ si pĀ™eĀtete dopis, který jsem dnes do redakce dostala, pĀ™eĀte si, prosím, následující: „Pod pojmem domácí násilí rozumíme útoky, napadání, výhruĀky od blízké osoby s cílem ublíĀit Āi získat nad obĀtí pĀ™evahu a moc. Je útokem lidskou dĀstojnost, ohroĀuje zdraví a ve vyhrocených pĀ™ipadech i Āivot obĀti."

V Āeských zákonech zatím není pojem domácího násilí pĀ™ímo definován, ale od roku 2004 platí § 215 a) trestního zákoníku - týrání osoby Āijící ve společném obydlí:

- Kdo týrá osobu blízkou nebo jinou osobu Āijící s ním ve společném obývaném bytě nebo domě, bude potrestán odnětím svobody aĀ na tĀ™i léta.

- Odnětím svobody na dvĀ léta aĀ osm let bude pachatel potrestán, zvláĀe surovým zpĀsobem nebo na více osobách, nebo

Delší dobu. Domácí násilí prochází tĀ™emi fázemi. Fáze vytvářetí napĀtí bezprostředně pĀ™edchází období agresor bývá rozĀilený, Āárlivý, podráĀdĀný, zuřivý a explozivní a obĀĀ kritizuje. ObĀĀ se v této fázi snaĀí být úctivá, peĀující, obviňuje sebe sama a snaĀí se tím, Āe vyhoví násilníkovi, vyhnout konfliktu. V období týrání agresor ztrácí kontrolu nad svým jednáním a dochází k propukání fyzického a psychického násilí. ObĀĀ se v této fázi cítí bezmocná, bojí se a vĀi agresorovi cítí zlobu. Poslední fáze je někdy nazývaná obdobím usmiřování, fází lásky nebo také poetickým označením líbáňky. Agresor po období týrání cítí vinu, obĀti se snaĀí omluvit a slibuje jí, Āe uĀ se násilí nebude nikdy opakovat. Ujiňuje ji o svých citech apod. ObĀĀ mu vĀĀ, má nadĀji, Āe se vztah urovná a agresorovi odpouští. Tyto fáze se pak opakují. Jediné, co se mění, je intenzita týrání, které se zvláĀe, a poměr délky trvání jednotlivých fází. VĀinou se zkracuje fáze „líbánek" a prodluĀuje fáze týrání a vytvářetí napĀtí. Tím dochází ke stále se zvláĀující nerovnosti postavení mezi mužem a ženou (agresor má nad obĀtí moc, obĀĀ cítí bezbranná a závislá na násilníkovi). ProtoĀe se domácí násilí odehrává ve velké míře v soukromí bytu a Āeská společnost je stále k tĀ™to jevĀm ve velké míře neteĀná, zĀstává Āasto skryto. S tím souvisí i Āastá dĀkazní nouze a tudĀĀ obĀĀná soudní postĀitelnost agresora. PĀ™es vřechny tyto znaky - a nebo spíše práve pro nĀ - nĀ výjimkou i dlouholeté trvání vztahĀ, ve kterých domácí násilí figuruje. Z výzkumu vyplynulo, Āe se s domácím násilím setkala pĀ™ibliĀnĀ Āeských 38 % žen.

a nyní ten nesmírnĀ smutný a zoufalý dopis:

Ahoj vřechni, dlouho jsem zvařovala, jestli se vĀbec nĀkomu svĀĀit, dosud jsem to vĀi nikomu nedokázala říct, Āe se mi trochu uleví. UrĀitĀ mám v plánu, Āe se svĀĀím svoji bezvadné rodinĀ (rodinĀm), kteřímí byli vĀĀ pohodoví, a nepamatují si, Āe by se za mého hezkého dĀtství nĀjak hádali. VĀdycky nás mĀli rádi (nás oba s bráchou) a podporovali nás. Bylo to pĀ™ed ĀtyĀmi roky, kdyĀ jsem poznala svého nynĀjřechního partnera – se kterým máme dvouletého syna. Ze začátku byl úplnĀ zlatý a vřechni mi závidĀli, jak mám úĀasného chlapa. Já se do nĀj řelenĀ zamilovala a vĀdĀla jsem, Āe to chlap na celý Āivot. MĀli jsme hodnĀ společného, ale i jsme si říkali, co povídat. On nebyl Āádná padavka a taky velký romantik. Byl svĀta znalec a umĀl jazyky, imponoval mi. Ale po nĀjakém Āase (coĀ mi dořelo teprve nedávno) mi začal obrovsky vyĀítat nejřznĀjřechní vĀci: jako to, Āe jsem zdrĀela o pĀl hodiny déle v práci, Āe jsem mu vĀas neodepsala na email (i kdyĀ jsem mĀla v práci uzávĀrku a ani jsem se kolikrát nestihla najít), Āe jsem mu odpovĀdĀla jen na polovinu vĀci, na které se mĀ v emailu ptal… Dalřím problémem byl mĀj konĀek: coĀ bylo hiphopové tancování: dvakrát v týdnu jsem mĀla tréninky, a jednou za mĀsic i soutĀ nebo nĀjaké vystupování na akci. Byla z toho pak vĀdy obrovská scĀna, ze které jsem samozřejmĀ vinila ze začátku výhradnĀ sebe. Slyřela jsem totiž od nĀj, Āe jsem sobecká a Āe on mĀ má tak rád, Āe se mnou chce trávit maximum Āasu a já si trajdám po tancování. NicménĀ – Āřikala jsem si, Āe mĀ poznal pĀ™eci i s mojí prací i s tancováním, tak jsem myslela, Āe bude s tím smiřený. Ale v kaĀdě volné chvíli jsem pak byla radĀji uĀ jen s ním, uĀ pĀ™estala chodit ven s kamarádkami a vřechny akce jsem odmítala, protoĀe to doma vyvolalo akorát hádky. A já se hádkám prostĀ snaĀila vyhnout a dĀlala jsem proto vřechno. Dost mĀ to ale unavovalo. V téhle době mi jeho chování pĀ™iřelo jeřnormální. Rozhodli jsme se pak pro zaloĀení rodiny. V té souvislosti jsem si řikala – no paráda, vlastnĀ bude doma naprostý klid a harmonie, protoĀe s tancováním tedy skonĀím a tak budu mít spoustu Āasu na nĀj. Spletla jsem se. V práci jsem mĀla stejné nasazení, a jako tĀhotná jsem se domu vracela

šilena unavená a u¾ kolem deváté desáté jsem si pála jít spát. Ale to bylo špatná, proto¾e jsem celý den byla v práci a veer se páeci musím vnovat jemu; No spala jsem proto málo, byla jsem poáád vystresovaná - proto¾e chtla, abych se mu dost vnovala, aby se nerozílil; a ke konci táhotenství u¾ jsem se nechtla (nemohla) ani milovat a to bylo právě peklo.

Zal "kvli mn" chodit s kámoem do hospody a vracel se k ránu a budil mě, ával na mě tak jako nikdo v životě, ¾e jsem mrcha, dávka, frigida pitomá, a a táhnu pry. Obas mě i hodil nkam na gau nebo na postel. Há nejastji podšalky, vřtinou o zem, jen jednou proti mě. I v den mého porodu na mě byl nařtvanej, a to proto. ¾e on nebyl ten první, kdo za mnou páijel do porodnice, ale byli to moji rodi. Ale stejn ješ o nic nešlo, já ješ nerodila, tak jsem byla jen páijatá do porodnice, proto¾e syn mě horš ozvy a já měla stejn ten den termín. Tak¾e áádná panika. V ten den se také ješ pohádal se zamřstnavatelem, tak jsem ho prosila, a se uklidní a je na mě hodnej. Poáád jsem v jeho páítomnosti byla v takovém velkém napřtí a stresu. I porodu jsme byli vřchni šřstnší, ale dlouho to nevydr¾elo. Hádky kvli nřemu byly poáád a za pár měsíc pil víc a víc, pak ani nemř práci - rozešel se se zamřstnavatelem. Ale stejn mi nic doma nepomohl a já nespala buď kvli miminku nebo kvli nřmu. Tak¾e jsem měla jen nřco málo páes 50 kilo a byla jsem hromádka nerv. Jednu noc páišel zase opilý a vyhr¾oval, ¾e se kvli mě zabije, opřt zopakoval, ¾e jsem frigida, krávk (proto¾e jsem nechtla sex ka¾dý druhý den). Byla jsem ale totáln vyšerpaná. On tedy sáhl pro nř a v úplně nepřitnosti se páede mnou ářznul do zápřstí, tekla spousta krve, já chtla volat sanitku, málem jsem z toho měla kolaps, úpln jsem cítila, ¾e mi snad srdce vyskoř z hrudníku, bylo to strašné; On mě ale poslal do onř míst, obvázal si to a došel si přřky na pohotovost. Já mezitím byla úpln šilena a psala ze zoufalství na on-line linku bezpečí, to bylo poprvé, kdy jsem se nřkomu svřřila, ale páišla mi dalř den odpovř. ¾e email nebyl dorřen. Po téhle zářitosti dostal můj partner papír od doktora, ¾e musí navřtit psychologa. Tak tam opravdu musel jít, poprvé sám a podruhé jsem tam byla pozvaná i já. Tam ješ tvrdil, ¾e ví, ¾e to mám s nřmoc tářké, ale tím to skonřilo a áádné dalř sezení u¾ nechtla. Já ho páemlouvala, ale prostě "není magor", to jen v papírech měř napsané, ¾e trpí depresivní forií. A tak šly dny dál, já se bála - vřdycky kdy¾ měř páijít domu, i kdy¾ šel na pivo, tak jsem břřela s nořema, co jsme měř doma do sklepa, aby si t nřco neudřlal, netušila jsem, v jaké bude náladě. No, pak byl na chvíli klid, tak na měř, nehádali jsme se a řili normálním partnerským životem. A pak to zase nastalo. Šřilené hádky kvli hloupostem. Platí tady stoprocentnř, ¾e kdo chce bít, hář si vřdycky najde, vřdycky našel dřvod, pro se na mě naštvat a dšeny. Vřdycky mi opakoval, ¾e má právo na mě řvat, proto¾e jsem ho k tomu vyprovokovala.

U¾ i naše okolí si i páes mojí snahu vřšit, vřimlo, ¾e jsem nřjak zamklejšři a á tak veselá, jako jsem vřdycky byla. To kdy¾ jsem ářekla svému partnerovi, tak se zase rozřil a poslal mého pářbuzně který měř dobrý postřeh, do; Hádal se kvli absolutnř neuvřřitelným vřcem, cokoli mu stařilo jako záminka. tak postupnř pokračovala, hádali jsme se ka¾dý týden nebo 14 dní. A¾ to došlo tak daleko, ¾e loni na Vánoce měř tak našřval a ponřřil, ¾e jsem mu dala pohlavek. Já u¾ se také páestala ovládat; Jen¾e - on mi ho trojnásobnou muřskou silou v pohodě vrátil, tak¾e jsem vzala druhou o zem. A tak to pokračovalo i nadále, jen¾e měř př takové facce pak vřdy dva dny bolela hlava a sanice. Mám pocit, ¾e to páechází u¾ z psychického do fyzického nátlaku. Nebo u¾ obojí dohromady, nevím. Nejvíc mu vyřřím to, ¾e na mě řve sprostě i páed synem a jednu facku ušřdřil páed nřm. Víte, on pochází z rodiny, kde se rodi. Šřilené hádali a taky to páede mnou. A jeho otec svoji manřelku i bije. Mřj partner odešel velmi brzy z domova, měř toho tam přř plně zuby. Jen pro vysřtlení, partnerřv bratr má také problémy s depresí, a to je dost na to, abych byla hodnř opatrná. V téhle rodině je to prostě přřřvř, nřř jaká zátřř. Vím, ¾e pokud bych se svřřila mojí rodině, okamřitě by

jjim nĀ›co málo i Ā™íkám, ale s plnou pravdou si opravdu ven netroufám. Ale vĀ›Ā™ím, Ā¼e jestli to bude nutné, udĀ›lám to. Naše rodina byla vĀ¼dycky fungující a má›la jsem dobré a pohodové zázemí, z domova jsem odcházela v pĀ›tadvaceti letech. I teĀ• v nich mám jedinou a silnou oporu. PĀ™ála bych si mít ale oporu v partnerovi. A rozhodnĀ› mu nedovolím, aby v naší rodinĀ› nastolil pomĀ›ry, které má›l sám doma. To budu radší opravdu sama. Ošklivá nejsem, peníze si taky vydĀ›lám. V práci jsem má›la víc neĀ¼ on a i na mateĀ™ské chodím Ā•ásteĀ•nĀ› do práce a navíc vím, Ā¼e pokud by bylo tĀ™eba, rodiĀ•e by mi v nouzi pomohli. Je zvláštní, Ā¼e uĀ¼ ani nevím, jestli ho mám ještĀ› ráda – tedy tak, jako jsem ho má›la ráda na zaĀ•átku, nĀ›jak ten vztah k nĀ›mu nedokáĀ¼u specifikovat. Mám ho ráda, ale nesmíĀ™ím se s ranami a bolestmi, které mi za tĀ›ch pár let zpĀ›sobil a které mu nikdy neodpustím. Ā™íkám si, Ā¼e aĀ¥ je radší syn se mnou v klidu, neĀ¼ aby Ā¼il v podobné rodinĀ›, jakou má›l má›j pĀ›tec. Moc vám dĀ›kuji, Ā¼e jste strávili Ā•as nad mým pĀ™íspĀ›vkem a budu moc ráda, kdyĀ¼ mi Ā™eknete, co si o tom myslíte. J